

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. G.**

oskarżonego z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 maja 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 10 stycznia 2024 r., sygn. akt XI Ka 1198/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

z dnia 11 października 2022 r., sygn. akt III K 94/21,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że w okresie od 12 lipca 2019 roku do 03 stycznia 2020 roku w L. oraz w L.1. wyprodukował, a następnie oznaczył podrobionymi znakami towarowymi, jak również cudzymi zarejestrowanymi

znakami towarowymi, w celu wprowadzenia do obrotu, towary w postaci opakowań wyrobów kosmetycznych, a mianowicie perfumetek o pojemności 33 ml z oznaczonymi należącymi do następujących podmiotów: A. 1. 45 sztuk perfumetek o wartości 6.534 złotych, A.2. Inc. 1 sztuka perfumetki o wartości 145,20 złotych, C. 1 sztuka perfumetki o wartości 145,20 złotych, C.1. 45 sztuk perfumetek o wartości 6.534 złotych, C.2. 22 sztuki perfumetek o wartości 3.194,40 złotych, C.3. 24 sztuki perfumetek o wartości 3.484,80 złotych, D. 27 sztuk perfumetek o wartości 3.920,40 złotych, D.1. 5 sztuk perfumetek o wartości 726 złotych, D.2. 21 sztuk perfumetek o wartości 3.049,20 złotych, E, 4 sztuki perfumetek o wartości 580.80 złotych, G. 14 sztuk perfumetek o wartości 2.032,80 złotych, H. 20 sztuk perfumetek o wartości 2.904 złotych, J. 6 sztuk perfumetek o wartości 871,20 zł, K. 5 sztuk perfumetek o wartości 726 złotych, L. 22 sztuki perfumetek o wartości 3.194.40 złotych, L.1. 17 sztuk perfumetek o wartości 2468.40 złotych, M. sztuki perfumetek o wartości 580.80 złotych, M.1. 8 sztuk perfumetek o wartości 1.161.60 złotych. P. 24 sztuki perfumetek o wartości 3.484,80 złotych, S. 1 sztuka perfumetki o wartości 145,20 złotych, T. 5 sztuk perfumetek o wartości 726 złotych, V. 8 sztuk perfumetek o wartości 1.161,60 złotych, V.1. 7 sztuk perfumetek o wartości 1.016,40 złotych, a następnie wprowadził te towary do obrotu, poprzez dokonanie ich sprzedaży na rzecz innych podmiotów gospodarczych, czym spowodował straty na szkodę ww. pokrzywdzonych o łącznej wartości 48.787,20 złotych, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, to jest o przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 roku, poz. 324 t.j.).

Wyrokiem z dnia 11 października 2022 roku, wydanym w sprawie o sygn. III K 94/21, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie III Wydział Karny uniewinnił oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelację wywiedli prokurator oraz pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych, zaskarżając wyrok w całości i formułując zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych. W następstwie podniesionych zarzutów skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd 1 instancji.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2023 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XI Ka 85/23, Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A. G. przekazał Sądowi Rejonowemu Lublin

- Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Na powyższe orzeczenie Sądu Okręgowego skargę wniósł obrońca oskarżonego A. G. , wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2023 roku, wydanym w sprawie o sygn. II KS 53/23, Sąd Najwyższy uchylił przedmiotowy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd Najwyższy wydając powyższe orzeczenie, oparł się na uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 roku, I KZP 10/18, stanowiącej, że „możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k. zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystracająca dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k.". W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wyroku Sądu II instancji w niniejszej sprawie wcale nie przesądza, że podstawą uchylenia wyroku mógł być wskazany artykuł 454 § 1 k.p.k. Takie rozstrzygnięcie możliwe byłoby dopiero po dokonanej przez Sąd Okręgowy próbie oceny całości materiału dowodowego, czy jego uzupełnienia. Dopiero dokonanie takiej oceny, w oparciu o art. 7 k.p.k. i uznanie, że w ramach zgromadzonych dowodów, nie jest możliwe utrzymanie w mocy wyroku uniewinniającego, mogłoby skutkować uchyleniem wyroku Sądy Rejonowego na podstawie art. 454 § 1 k.p.k.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 10 stycznia 2024 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XI Ka 1198/23, Sąd Okręgowy w Lublinie uchylił wyrok Sądu I instancji i sprawę oskarżonego A. G. przekazał Sądowi Rejonowemu Lublin - Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Na powyższe orzeczenie Sądu Okręgowego skargę wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powołaniem się na art. 454 § 1 k.p.k., podczas gdy:

1. akt oskarżenia ani materiał dowodowy zabrany w przedmiotowej sprawie (w tym opinie biegłych) nie dawały podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 1 i 3 w związku z art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (dalej: pwp);
2. czyn oskarżonego nie zawierał znamion czynu zabronionego w postaci przestępstwa z art. 305 ust. 1 i 3 pwp, a ponadto oskarżony działał nieumyślnie.

W następstwie podniesionych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na skargę Prokurator Rejonowy Lublin – Południe w Lublinie oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego C.4. GmbH wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem wbrew twierdzeniu jej autora, Sąd odwoławczy, wydając wyrok kasatoryjny, nie naruszył art. 437 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.). Zgodnie z tym przepisem uchylenie orzeczenia sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. W konsekwencji ramy postępowania skargowego są wąsko zakreślone. Jedynym zadaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego jest zbadanie - stosownie do podanej przyczyny wydania takiego

wyroku - czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., czy sąd odwoławczy uchylił wyrok, mimo braku określonej w art. 454 § 1 k.p.k. przeszkody do wydania wyroku zmieniającego, względnie czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.). Jeżeli jako przyczynę wydania wyroku kasatoryjnego wskazano niedopuszczalność skazania oskarżonego przez sąd odwoławczy (przeszkoda określona w art. 454 k.p.k.), Sąd Najwyższy bada, czy zarazem w sposób stanowczy stwierdzono, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia skazanie, gdyż w przeciwnym wypadku, przy wyrażeniu poglądu, iż np. po dokonaniu pogłębionej oceny dowodów, względnie uzupełnieniu materiału dowodowego, jedynie rysuje się możliwość skazania, wydanie wyroku kasatoryjnego nie jest dopuszczalne (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018, nr 11, poz. 73). Nie jest zrozumiałe przytoczenie przez obrońcę wymienionej uchwały jako mającej wspierać skargę, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie wskazał na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego i wyraził pogląd dalej idący niż tylko o możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym postępowaniu przed Sądem *a quo*. Natomiast w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na wyrok sądu odwoławczego, odwołujący się do uregulowania zawartego w art. 454 § 1 k.p.k., nie jest zadaniem Sądu Najwyższego dokonanie oceny, czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, jak też czy sąd *ad quem* prawidłowo go ocenił, zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego i w konsekwencji uwzględnił wniesioną na niekorzyść oskarżonego apelację. Byłoby to bowiem równoznaczne z nadaniem skardze charakteru nieznanej ustawie „superapelacji” i przejęciem przez Sąd Najwyższy, który w istocie miałby ponownie oceniać zarzut apelacyjny, roli sądu odwoławczego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2019 r., II KS 11/18; z dnia 8 sierpnia 2019 r., II KS 12/19; z dnia 26 listopada 2021 r., V KS 29/21; z dnia 14 lipca 2022 r., III KS 44/22; z dnia 23 sierpnia 2022 r., IV KS 19/22 oraz z dnia 27 kwietnia 2023 r., IV KS 13/23).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd Okręgowy właśnie z powodu konieczności respektowania ujętego w art. 454 § 1 k.p.k. zakazu skazania przez sąd odwoławczy oskarżonego, który został

uniewinniony w pierwszej instancji, wydał wyrok kasatoryjny. Doszedł do przekonania, że uchybienia proceduralne w zakresie oceny materiału dowodowego dokonane przez Sąd Rejonowy, skutkowały dokonaniem przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych. Zaznaczył, że podziela zarzuty prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych, iż Sąd meriti błędnie uznał, że oskarżonemu nie można przypisać winy i sprawstwa zarzucanego mu przestępstwa oraz obszernie uzasadnił swoje w tej kwestii stanowisko.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy skargę oddalił, co skutkowało obciążeniem oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

[J.J.]

[ms]